

Efekt nedokončené úlohy

V psychologii se tomu říká efekt nedokončené úlohy. Prý to vymyslela nějaká Bluma, alespoň to Marii zrovna řekla Lucka. „*Ne, opravdu si nedělám srandu, prostě se tak ta psychologka jmenovala*“, říkala Lucka, když se Marie podivovala nad poněkud neobvyklým jménem. I když v dnešní době, kdy se sousedovic dcera jmenuje Scarlett a učitelka z vedlejšího paneláku čeká z kraje podzimu Rosalindu, se Blumě nedá upřít jistý maloměstský půvab.

„*I kdyby se tak nakrásně jmenovala, k čemu to je?*“ Nechápala pořád Marie. Vlastně se spíš jen tvářila nechápavě, celkem přesně tušila, kam kamarádka tenhle rozhovor směřuje, ale rozhodla se dělat ještě chvíli hloupou. Bavilo ji, jak Luce ruměncem zaplavil celý obličej i odhalené paže, když ji něco rozčílilo. A lidská nechápavost ji rozčílila vždycky spolehlivě. Teda spíš lidská blbost, ale z té by Marii nenařkla. Bránila jí v tom slušnost i léty ubývající počet kamarádek.

„*Jak k čemu? Ty taky než něco pochopíš!*“, Lucka zvedla hlas a barva jejích tváří se nápadně přiblížila barvě kávových hrnků, ze kterých usrkávaly presso v zašité kavárně v jedné z postranních uliček stmívající se Prahy. „*Bez cukru*“, oznámila při objednávce číšníkovi Marie, která zas jednou držela dietu. „*Já bez mlíka*“, poručila si pro změnu Lucka, která ve snaze najít svoji vlastní identitu byla tento měsíc kromě víkendového oběda u rodičů striktní vegankou. „*Prosím*“, houkla ještě za odcházejícím číšníkem, jako by si teprve vzpomněla na dobré vychování.

„*Vždyť je to přece jasné*“, dodala už o poznání mírněji, ale pozdě. Marie se v duchu zasmála, už to začíná, zase se jí povedlo kamarádku vytočit. „*Tahle teorie vysvětluje celej tvůj dosavadní život. Celej!*“ Zdůraznila Lucka a větu z úst vypouštěla, asi jako když ze lžičky odkapává med. Slovo za slovem ztěžka dopadalo doprostřed stolu jako husté kapky ze zemí

EU a mimo EU a tam lenivě čekalo, jestli Marie sedne na lep. Lucka doufala, že trocha teatrálnosti pomůže Marii uvědomit si váhu jejího geniálního objevu a mimo to chtěla zkusit, co udělá taková změna hlasu. Před týdnem se totiž zapsala na kurz herectví a na svůj věk stále celkem atraktivní a stále celkem nedoceněný herec a lektor kurzu Viktor s nimi zrovna probíral práci s hlasem. Při pohledu na Viktora by Lucka raději trénovala práci s tělem, ale když teď Marii oznamovala to, co považovala za absolutní průlom v nazírání na celý její život, v souladu s Viktorovým desaterem položila hlas o tóninu níž než obvykle, protáhla pauzy mezi slovy a na konci důrazně zvedla obočí. To místo tečky za větou, protože Lucka se snažila jít s dobou, neukončovat větu intonací, ale spoléhat na inteligenci posluchače a na moc neverbálních signálů.

Zatímco obočí viselo ve vzduchu a věta skapala na stůl mezi obě kamarádky, Marie se stále neměla k tomu, uchopit nabízený klíč ke svému životu. Napadlo ji, že by bylo docela fajn, kdyby se Lucka tentokrát nepletla, protože vysvětlit celý svůj život jedinou teorií znělo lákavě a parádně jednoduše. Jenže Marie nevěřila na zkratky, jediné zjednodušení, které si v životě dopřávala, byl šampón 2 v 1 a silně pochybovala, že by ona teorie mohla obsáhnout všechny kiksy její existence.

Přesto byla připravena Lucku vyslechnout, odkývat jí všechny její nadšené dedukce, pootevřít ústa v hraném překvapení, až jí Lucka odhalí průlomový objev, kvůli kterému tu teď spolu seděly a dokonce i s blahosklonným gestem vytáhnout peněženku, až dojde na placení. Nikdy o tom nemluvily, ale bylo jaksi samozřejmostí, že manažerka Marie v kavárnách vždy na dotaz číšníka, jak si dámy přejí zaplatit, odpovídala: „*Dohromady*“. Lucka, sice o tři roky starší, ale stále studentka, už se ani moc nenamáhala přesvědčovat ji, že to se přece nehodí. Její skromné pípnutí „*Tak já teda příště*“ už bylo taky jen vzpomínkou. Marie se pro to na ni nezlobila, nějaká ta stovka za kafe se mezi výdaji za kosmetiku, manikúru, pilulky na hubnutí a žvýkačky NicoStop ztratila dřív, než ji Marie vůbec zaznamenala.

„*Posloucháš mě vůbec?*“ Ozvala se Lucka a v jejím hlase bylo znát trochu víc netrpělivosti než by jí bylo milé, ale nebude tu přece nabízet rady pro nic za nic. Musí se zeptat Viktora, jak s takovou netrpělivostí pracovat, udělala si Lucka v hlavě mentální poznámku. Pondělí, 18:30, připsala si ještě vedle a spokojeně se usmála nad výsledným zápisem. Marii ten samolibý úsměv neušel a jako už párkrát dřív ji napadlo, proč se vlastně s Luckou dál schází. Potkaly se náhodou loni v létě na hodině zumbly a když si po skončení lekce svorně zanádaaly na neschopnou lektorku, kozu jednu blondatou, samo sebou zašly na kafe. „*Bez kofeinu*“, ohlásily tehdy jedním hlasem číšníkovi a bylo jasné, že si budou rozumět. Scházely se dál, u stejného stolu, i když bezkofeinové období dávno pominulo a obsah hrnků na stole se měnil s pravidelností týdne módy v New Yorku. Na zumbě už se víckrát nepotkaly, Lucku to hopsání zrovna nenadchlo. Marie to nechápala, vždyť tady nešlo o zábavu, bylo to moderní! Jen jestli v tom zase nejsou peníze, říkala si, ale stačí, že platí za kafe, na odtučňovací kúry ji zvat nebude.

„*No jasně, poslouchám, máš pro mě teorii, díky který konečně pochopím, proč je můj život jedna velká tragédie. Tak sem s ní!*“ Zavelela Marie, která doufala, že ironii v jejím tónu dostatečně utlumila mléčná pěna a nenápadně koukla na hodinky. Začínala mít celkem konkrétní pocit, že dneska není dobrý den na otázky po smyslu života. Přesto se naklonila směrem k Luce a po jejím vzoru povytáhla obočí, aby se naladily na stejnou vlnu. „*Hele, já už dneska musím, jen houknu na toho kluka, ať zaplatím*“, překvapila ji Lucka, která mezitím podobně nenápadně zkontrolovala čas. Půl osmé, když si pohne, mohla by narazit na Viktora v té literární kavárně, kde každou středu sedává. Určitě ho ještě stihne. Stejně neměla dneska náladu řešit Mariin život, ať se taky jednou stará sama. Marie, která na chvíli vypadla z role, se už vzpamatovala a s úsměvem Luce nabídla, že dneska zaplatí ona a jen ať vyrazí. Moc ráda ji viděla. „*Já taky*“, špitla Lucka, zatímco se letmo dotkly rty levé a pravé tváře té druhé. „*Počkej, a co je teda ta teorie nedokončených úloh? Nedopověděla jsi mi to...*“, vzpomněla si

najednou Marie. „*Povím ti to příště*“, slíbila Lucka, chvíli vyčkala, aby prodloužila moment napětí a vyrazila ke dveřím kavárny. Než vykročila do lednové zimy, ještě se otočila a zavolala na Marii: „*Příště tě zvu!*“ Marie s úsměvem, který byl tak upřímný, jak jen se dalo, pokývla a vytáhla iPhone. Půl osmé, akorát čas na večeři, pomyslela si, zatímco v telefonním seznamu dorazila k písmenu V. S úsměvem vytočila číslo, V jako Viktor.